

Arrest

nr. 142 603 van 1 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 8 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2015 met referentienummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 november 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 november 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 november 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 september 2014.

1.3. Op 4 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit en bent u op 16 oktober 1987 in Maarake (Tyre) geboren. U bent een sjiietische Arabier. U ging tot het tweede middelbaar naar school. Vanaf 2005 hebt u enkele losse jobs uitgevoerd. Rond 2007-2008 hebt u gedurende acht maanden als automecanicien gewerkt. U woonde steeds in Maarake. Vanaf het moment waarop u zich aansloot bij de saraya (brigade) van Hezbollah in september 2009 verbleef u voor periodes van gemiddeld tien dagen in verschillende trainingskampen, onder andere in Bint Jbeil en in Baalbeck. Na die tien dagen keerde u steeds terug naar uw huis in Maarake. U had zich bij deze saraya aangesloten, net als vele andere jonge mannen van uw dorp, omdat u daar een salaris ontving. Behalve de trainingen die u volgde, werd u soms ingezet als automecanicien, bewaker van checkpoints of moest u klussen uitvoeren zoals het graven van putten, landbouwgrond bewerken en dergelijke. De trainingen die u bij de saraya volgde waren gericht op het hulpverleners, niet zozeer op het voeren van oorlog. U kreeg dan ook slechts een beperkte wapentraining. Begin oktober 2012 werd u uitgekozen om met een groep van vijftieng personen van de saraya in Syrië hulp te gaan bieden aan Hezbollah en het Syrische leger in hun strijd tegen de opposanten van het Syrische regime. U verbleef toen eerst gedurende een drietal dagen in de saraya in de Beqaa vallei. Van daaruit reisden jullie naar Syrië. Daar verbleven jullie eerst gedurende een drietal dagen in Qusair. Daar vonden geen gevechten plaats. Jullie reisden door naar een voor u onbekende plaats waar jullie ongeveer een dag verbleven. Nadien kwamen jullie aan in Homs. Daar vonden hevige gevechten plaats. U vreesde te worden gedood en wilde uit Syrië vertrekken. U had hiertoe de kans, maar durfde niet aangezien u de regio niet goed kende. Toen u vernam dat uw vriend J.(...) M.(...) samen met enkele anderen zou vertrekken, besloot u met hen mee te gaan. U verliet Syrië diezelfde dag. U kwam in België aan op 19 november 2012. U vroeg hier asiel aan op 20 november 2012. Rond februari 2013 kwam men bij uw moeder naar u vragen. Uw moeder vertelde hen niets. Een drietal maanden later kwamen ze nogmaals langs om naar u te vragen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele geboorteakte voor. Tevens legt u een kopie voor van de eerste pagina van uw paspoort (d.d. 17/1/06) en een onvolledige kopie van uw identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebt gemaakt.

U verklaart een terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen omdat u deserteerde van uw saraya toen u Hezbollah en het Syrische regime in Syrië moest gaan helpen bij hun strijd tegen de oppositie. Om redenen die hieronder zullen worden uiteengezet, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw relaas aannemelijk voor te stellen.

Vooreerst kan worden getwijfeld of u werkelijk gedurende een drietal jaar aangesloten was bij de saraya van Hezbollah en in het kader daarvan werd gerekruteerd om te gaan helpen bij de strijd in Syrië. Zo dient vooreerst een **incoherentie** te worden opgemerkt tussen uw verklaringen bij het CGVS en deze bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS bij de DVZ beweert u expliciet dat u voltijds lid bent van Hezbollah, terwijl u bij het CGVS beweert van niet. Hiermee geconfronteerd herhaalt u simpelweg dat u enkel aangesloten was bij de saraya, niet bij Hezbollah, en u niet heb gezegd een lid te zijn geweest. De tolk zou dit misschien verkeerd begrepen hebben, zo stelt u (CGVS p.7-8-9). Gezien u zeer expliciet was in uw verklaringen ten overstaan van DVZ en u het verslag voor akkoord hebt ondertekend nadat dit u in het Arabisch was voorgelezen, biedt uw uitleg geen afdoende verschuiving. Een dergelijke incoherentie omtrent zulk essentieel element in uw relaas laat nog weinig ruimte over om enig geloof te hechten aan uw verklaringen, te meer u ten overstaan van het CGVS duidelijk aangeeft dat 'de saraya niet de Hezbollah is' en dat u, mocht u langer zijn gebleven, zich dan misschien wel bij de Hezbollah zou hebben aangesloten (CGVS p.8). Ook blijft u opmerkelijk **vaag** wat betreft verschillende aspecten in verband met uw activiteiten bij de saraya. U gevraagd wat u moest doen bij de saraya, stelt u dat het hier vooral trainingen betrof waarin mensen werden voorbereid om zich bij de Hezbollah aan te sluiten. Ook u zou verschillende opleidingen hebben gevolgd. In dit opzicht is het dan ook weinig overtuigend dat u er niet in slaagt de functies te geven van de personen die u trainden in de saraya (CGVS p.14) en u niet kunt zeggen waar de trainingen waaraan u deelnam precies plaatsvonden. U hiernaar gepeild komt u immers niet verder dan te stellen dat het eigenlijk 'verre gebieden' waren, richting Bekaa (CGVS p.7).

Voorts slaagt u er niet in aannemelijk te maken omwille van welke **redenen** uitgerekend u zou zijn verplicht om mee naar Syrië te gaan. U beweert weliswaar sinds september 2009 vrijwillig te zijn toegetreden tot de saraya van Hezbollah (CGVS p.3), waardoor er van uwentwege weliswaar een groot engagement

kan verwacht worden, doch zijn er verschillende aspecten die doen twijfelen of de Hezbollah u, als één van de leden van de saraya, werkelijk geschikt zou vinden om naar het front in Syrië te gaan. Zo blijkt uit uw antwoorden op vragen omtrent de wapens waarmee u werkte, uw beperkte ervaring hiermee. Als u gevraagd wordt welke munitie in de door u gebruikte wapens wordt gebruikt, antwoordt u in eerste instantie simpelweg "kogels". Als dan wordt gevraagd te preciseren welke, rekt u eerst tijd door te vermelden dat de munitie afhankelijk is van het wapen. Als dan nog eens wordt doorgevraagd geeft u uiteindelijk toe dat u geen grondige wapenopleiding hebt gehad. U hebt wel gedurende drie jaar getraind bij de saraya, maar slechts een beperkt deel van uw tijd daar werd besteed aan wapentraining (CGVS p.14-15). U hebt daarenboven geen specifieke opleiding meer gekregen alvorens u zich naar het front in Syrië diende te begeven (CGVS p.19). Dit is temeer opmerkelijk daar u eerder verklaarde niet te zijn voorbereid op een oorlog tijdens uw trainingen (CGVS p.15). Toegegeven, u beweert te zijn gekozen om hulp te gaan verlenen aan mensen, dus niet zozeer om te gaan vechten (CGVS p.22), toch kan gezien de ernst van het in Syrië heersende conflict worden aangenomen dat de personen die ze zouden uitkiezen naar daar te gaan over voldoende wapentraining zouden beschikken gezien het grote risico dat ze daar lopen om werkelijk in een gevechtssituatie terecht te komen. Dat ze in uw geval zo vastberaden zouden zijn u te rekruteren voor de strijd in Syrië, is dan ook merkwaardig. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat de Hezbollah over voldoende vrijwilligers beschikt om de strijd op te nemen. De door u aangereikte mogelijke verklaring dat u voornamelijk hulpverlener was is niet overtuigend daar er ook hier van uit kan gegaan worden dat Hezbollah, eventueel via de saraya, over voldoende getrainde en gemotiveerde hulpverleners zou beschikken. Immers, als ze iemand met uw profiel mee zouden nemen naar de strijd die momenteel in Syrië heerst, zouden ze meer problemen kunnen ondervinden dan dat ze voordeel zouden kunnen halen uit uw aanwezigheid.

U spreekt zichzelf ook tegen wat betreft het aantal dagen dat u in Syrië zou hebben verbleven. U verklaart op een gegeven moment dat u er ongeveer vijftien à twintig dagen bleef (CGVS p.7, 27). Ten overstaan van DVZ zegt u dat u slechts drie dagen in Syrië verbleef, een gegeven dat u ook al eens op het CGVS had gesteld (Verklaring punt 36; CGVS p.20). Dat u niet eenduidig bent over het aantal dagen dat u in Syrië verbleef doet zeer de wenkbrauwen fronsen aangezien het feit dat u naar Syrië diende te gaan met uw saraya aan de basis ligt van uw problemen.

U weet ook niet onder wiens commando u viel in Syrië. U kunt zelfs de volledige naam niet geven van de leider van het kleine team van vijf personen waartoe u behoorde. U weet enkel dat zijn voornaam A.(...) was. Noch kunt u zeggen tegen welke groeperingen Hezbollah en het Syrische regime vchten in Syrië. U komt niet verder dan te stellen dat het opposanten van het Syrische regime waren (CGVS p.21-23). Dergelijke vage verklaringen kunnen niet overtuigen dat u werkelijk actief was bij de saraya.

Bovendien weet u niet of Hezbollah momenteel nog steeds mensen rekruteert om met hen in Syrië te gaan strijden. U geeft zelfs aan dat dit voor u niet belangrijk is (CGVS p.26). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Deze elementen kunnen de reeds gerezen twijfel omtrent uw activiteiten bij de saraya allerminst wegnemen.

Daarenboven blijkt, en zoals reeds in een bovenstaande paragraaf werd opgemerkt, uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat Hezbollah geen mensen verplicht deel te nemen aan de strijd in Syrië. Integendeel, veel werkloze jongeren kiezen ervoor te gaan strijden in Syrië, ook leden van de saraya aangezien de vergoeding groter zou zijn dan wanneer men gewoon in Libanon dienst doet of deel uitmaakt van een reservelijst. U haalt dit zelf ook aan. U verklaart expliciet dat het niet de gewoonte is van Hezbollah mensen te dwingen met hen te vechten (CGVS p.26).

Het weinig aannemelijk karakter van uw verklaringen wordt nog onderstreept door volgende vaststellingen. Zo is het opmerkelijk dat u beweert dat er een **straf** staat op het deserteren van de saraya in een oorlogssituatie, maar dat u niet kunt preciseren welke straf. U zegt dat het zeker niet de doodstraf is, maar een gevangenisstraf. Hoelang deze straf dan zou duren, kunt u echter niet zeggen. U vreest ook dat u als spion zou kunnen aanzien worden. Wat er dan zou gebeuren weet u niet. In ieder geval kunt u geen voorbeelden geven van personen die om die reden naar de gevangenis zijn gestuurd (CGVS p.24). U kunt geen concrete voorbeelden geven van personen die gelijkaardige zaken meemaakten als u. Opmerkelijk genoeg weet u niet hoe het de personen die samen met u deserteerden achteraf nog is vergaan. Zelfs hoe het met uw vriend J.(...) M.(...) afliep, weet u niet. Bovendien hebt u hier zelfs niet meer naar geïnformeerd (CGVS p.25-26). De vaststelling dat u nergens navraag hebt gedaan om hieromtrent meer duidelijkheid te krijgen, mag ten zeerste verbazen. Dergelijke informatie is immers belangrijk om uw eigen situatie correct in te kunnen schatten. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u eerst verklaart dat men niet meer naar u kwam vragen nadat uw moeder gezegd had dat u het land had verlaten (CGVS p.24). Later verklaart u dan weer dat u tegen uw moeder had gezegd dat ze niet mocht zeggen dat u in het buitenland verbleef en dat ze dat ook niet had gedaan. Ze zou gewoon gezegd hebben dat ze niets over u weet (CGVS p.25). Door deze

incoherente verklaringen rijzen nog meer twijfels over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Daarnaast moet worden vastgesteld dat men hoe dan ook reeds in **juni 2013** stopte met langskomen om naar u te vragen. U hebt geen aanwijzingen meer dat u momenteel nog zou worden gevisieerd. Dit, niet tegenstaande u stelde dat het feit dat u deserteerde niet geseponeerd zal worden. Deze bewering op zich is, in het licht van bovenstaande vaststellingen, onvoldoende overtuigend. U kunt ook geen voorbeelden geven van personen die omwille van deze reden werden gestraft (CGVS p.25). Het blijft dus slechts bij loze beweringen die u niet kunt staven. Na uw vertrek kwam men in totaal drie keer langs. Wie of tot welke instantie die personen behoorden die naar u kwam vragen, weet u niet (CGVS p.24-25). Uw ouders en zus verblijven momenteel nog steeds op hetzelfde adres waar men langskwam om naar u te vragen. Alles gaat goed met hen (CGVS p.5).

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat u **geen enkel begin van bewijs** kunt voorleggen ter staving van uw asielaanvraag.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u uw beweerd vrees voor vervolging totaal niet aannemelijk hebt gemaakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politieke moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebelligroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde **stukken** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het gaat hier slechts om uw originele geboorteakte, een kopie van uw paspoort (d.d. 17/1/06) en een onvolledige kopie van uw identiteitskaart. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel (de noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen) en een beoordelingsfout, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherentie tussen zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, volhardt verzoeker in zijn verklaringen afgelegd bij het Commissariaat-generaal: hij was lid van de saraya maar niet van Hezbollah. Verzoeker verduidelijkt dat de saraya echter een soort afdeling is van Hezbollah en dat de leden van de saraya getraind zijn door leden van Hezbollah. Na een paar jaren lid te zijn geweest van de saraya kan men onder bepaalde voorwaarden lid worden van de Hezbollah, aldus nog verzoeker. Zelfs als verzoeker formeel geen lid was van de Hezbollah is het mogelijk dat hij, in het kader van een kort interview waar hij de belangrijke feiten van zijn asielaanvraag diende op te sommen, verklaarde dat hij daarvan lid was omdat hij niet de mogelijkheid had om de nodige nuances te doen. Verzoeker is dan ook van mening dat dit geen beslissend motief kan zijn.

Wat hem wordt verweten dat hij vaag zou zijn geweest in zijn verklaringen omtrent 'verschillende aspecten in verband met zijn activiteiten bij de saraya', merkt verzoeker op dat hij in het algemeen veel informatie heeft gegeven over zijn activiteiten bij en voor de saraya, alsmede over de inhoud van de verschillende trainingen die hij heeft gevolgd. Hij verwijst in dit verband naar de bladzijden 12, 13, 14 en 16 van het gehoorverslag. Voorts herhaalt verzoeker dat de personen waardoor hij getraind werd enkel door hun bijnaam gekend waren en dat ook hun reële functie geheim werd gehouden. Dit is een manier om de veiligheid van die personen te garanderen, aldus verzoeker, die tevens herhaalt dat de trainingen plaatsvonden in de Bekaa regio, in bergachtige gebieden waar niemand woonde. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn gehoor ook uitlegde hoe ze zich naar die plaats begaven en dat hij het geheimzinnig karakter beschreef van die verplaatsingen naar de Bekaa en van de plaats waar de trainingen plaatsvonden. Verzoeker is dan ook van oordeel dat de verwijten van het Commissariaat-generaal niet volstaan om aan zijn lidmaatschap van de saraya te twijfelen gelet op de andere details die hij heeft gegeven over zijn activiteiten bij en voor de saraya alsmede over de inhoud van de verschillende trainingen die hij heeft gevolgd enerzijds en gelet op de rechtvaardiging die hij heeft aangebracht voor de enkele informatie die hij niet kent anderzijds.

Voorts laat verzoeker gelden dat het standpunt van het Commissariaat-generaal dat *"toch kan gezien de ernst van het in Syrië heersende conflict worden aangenomen dat de personen die ze zouden uitkiezen naar daar te gaan over voldoende wapentraining zouden beschikkend gezien het grote risico dat ze daar lopen om werkelijk in een gevechtssituatie terecht te komen"* niet wordt gestaafd door objectieve informatie. Het administratief dossier bevat inderdaad geen nauwkeurige informatie over het profiel van de mensen die Hezbollah naar Syrië stuurt/stuurde, noch over de kwaliteit van de wapenervaring/training waarover zij beschikken/beschikten en de manier waarop het profiel en de training misschien gevarieerd heeft in de tijd (volgens de beschikbare mensen en het aantal dat Hezbollah wou sturen), aldus verzoeker, die er te dezen op wijst dat in de COI Focus 'Libanon. Rekrutering door Hezbollah' enkel te lezen staat dat *"Volgens C.A. Wege (...) komt Hezbollah dan ook geen leden of mannen te kort om te gaan strijden in Syrië hoewel het aanbod van goed getrainde strijders wel slinkt. (...)"* (p.11). Verzoeker stelt zich de vraag *"Kan men daarvan afleiden dat ook personen die niet zo goed getraind waren ook soms naar Syrië werden gestuurd?"* en merkt in dit verband nog op dat van iemand die als belangrijkste taak heeft hulp te verlenen misschien niet kan worden verwacht dat hij over een brede wapenervaring beschikt. Wat betreft het feit dat hij verplicht zou zijn geweest om naar Syrië te gaan, citeert verzoeker een aantal van zijn verklaringen tijdens het gehoor, waaruit moet blijken dat hij heel duidelijk en met nuances heeft uitgelegd hoe dit allemaal is

gebeurd en welke verklaringen volgens verzoeker overeenkomen met de informatie die is terug te vinden in het administratief dossier, zijnde de COI Focus "*Libanon. Rekrutering door Hezbollah*".

Wat betreft de andere punten aangehaald in de bestreden beslissing wil verzoeker het volgende preciseren: (1) wat betreft het aantal dagen dat hij in Syrië verbleef, stelt verzoeker dat hij 3 dagen in Qusair verbleef vooraleer naar Homs te worden gestuurd en dat hij in totaal ongeveer 15 dagen in Syrië verbleef en (2) wat betreft de naam van de leider van het team waartoe hij behoorde, herhaalt verzoeker dat mensen onder een bijnaam werden gekend.

Verzoeker herhaalt dat hij vreest risico te lopen in geval van terugkeer naar Libanon omdat hij gedeserteerd is. Verder vreest hij als een spion te worden aanzien. Dat hij niet weet wat precies de straf is voor het deserteren is volgens verzoeker geen argument om te twijfelen aan het feit dat hij een risico loopt vervolgd te worden door de saraya/Hezbollah omwille van zijn desertie. Immers blijkt er geen reden te zijn om aan te nemen dat er geen straf bestaat voor desertie, aldus nog verzoeker.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Op 27 februari 2015 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" dd. 7 november 2014, een actualisatie van de informatie vervat in het administratief dossier.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) kan getwijfeld worden of hij werkelijk gedurende een drietal jaar aangesloten was bij de saraya van Hezbollah en in het kader daarvan werd gerekruteerd om te gaan helpen bij de strijd in Syrië daar (1) hij bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet beweerde dat hij voltijds lid was van Hezbollah, terwijl hij bij het Commissariaat-generaal beweerde van niet en verklaarde dat hij enkel aangesloten was bij de saraya, (2) hij opmerkelijk vaag blijft wat betreft verschillende aspecten in verband met zijn activiteiten bij de saraya en (3) hij er niet in slaagt de functies te geven van de personen die hem trainden in de saraya en hij niet kan zeggen waar de trainingen waaraan hij deelnam precies plaatsvonden, (ii) hij er niet in slaagt aannemelijk te maken omwille van welke reden uitgeroepen hij zou zijn verplicht om mee naar Syrië te gaan daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen grondige wapenopleiding heeft gehad en hij bovendien geen specifieke opleiding meer heeft gekregen alvorens hij zich naar het front in Syrië diende te begeven, terwijl er gezien de ernst van het in Syrië heersende conflict kan worden aangenomen dat de personen die ze zouden uitkiezen om naar daar te gaan om hulp te gaan verlenen aan mensen over voldoende wapentraining zouden beschikken gezien het grote risico dat ze daar lopen om werkelijk in een gevechtssituatie terecht te komen, temeer uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Hezbollah over voldoende vrijwilligers beschikt om de strijd op te nemen en er bovendien van uit kan gegaan worden dat Hezbollah, eventueel via de saraya, over voldoende getrainde en gemotiveerde hulpverleners zou beschikken, (iii) hij zichzelf tegensprekt over het aantal dagen dat hij in Syrië zou hebben verbleven, (iv) hij niet weet onder wiens commando hij viel in Syrië en hij evenmin kan zeggen tegen welke groeperingen Hezbollah en het Syrische regime vochten in Syrië, (v) hij niet weet of Hezbollah momenteel nog steeds mensen rekruteert om met hen in Syrië te gaan strijden, informatie welke nochtans essentieel is om zijn risico op vervolging in te schatten, (vi) Hezbollah geen mensen verplicht deel te nemen aan de strijd in Syrië, (vii) hij niet kan preciseren welke straf staat op het deserteren van de saraya in een oorlogssituatie, hij geen voorbeelden kan geven van personen die om die reden naar de gevangenis zijn gestuurd en hij niet weet hoe het de personen die samen met hem deserteerden – waaronder zijn vriend J.M. – achteraf nog zijn vergaan en hij hiernaar zelfs niet heeft geïnformeerd, (viii) hij eerst verklaart dat men niet meer naar hem kwam vragen nadat zijn moeder gezegd had dat hij het land had verlaten, om later te verklaren dat hij tegen zijn moeder had gezegd dat ze niet mocht zeggen dat hij in het buitenland verbleef en dat ze dat ook niet had gedaan, incoherentie in zijn verklaringen welke nog meer twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, en men hoe dan ook reeds in juni 2013 stopte met langskomen om naar hem te vragen en hij geen aanwijzingen meer heeft dat hij momenteel nog zou worden geviseerd, (ix) hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen ter staving van zijn asielrelaas, (x) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (xi) de door hem voorgelegde

documenten slechts iets zeggen over zijn identiteit en herkomst, gegevens welke niet ter discussie staan.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 november 2014 (CG nr. 1221990), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over

bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoeker stelt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst vervolging te vrezen omdat hij deserteerde toen hij Hezbollah en het Syrische regime in Syrië moest gaan helpen bij hun strijd tegen de oppositie. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad evenwel in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekers verklaringen als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen en dat hij evenmin documenten bijbrengt die zijn relaas kunnen ondersteunen.

2.6.1. Zo laten verzoekers verklaringen niet toe enig geloof te hechten aan zijn bewering als zou hij gedurende een drietal jaar aangesloten zijn geweest bij de saraya van Hezbollah. Vooreerst dienen een aantal ernstige incoherenties te worden opgemerkt tussen zijn opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Zo verklaarde verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet dat hij voltijds lid was van Hezbollah: *“Eind 2009 tot vertrek uit Libanon werkte ik als voltijds lid bij de Hezbollah. Ik werd opgeleid om actief lid te worden. ik werd hiervoor financieel vergoed. (...) Ja sinds eind 2009 ben ik lid van de Hezbollah. Ik werd door hen opgeleid gedurende meer dan 2 jaar. Tijdens mijn opleiding verbleef ik in het opleidingscentrum van de Hezbollah genaamd ‘Alsaray’. Wij werden zowel op politiek als militair vlak opgeleid.”* (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3-4). In strijd hiermee verklaarde verzoeker op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij niet tot Hezbollah behoorde doch hij enkel aangesloten was bij de saraya. Hij ontkende bovendien met klem dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben dat hij lid was van Hezbollah (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9). Verzoekers verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken zijn echter duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werd voorgelezen in het Arabisch en dat hij het verslag zonder voorbehoud voor akkoord heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 4) en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen is echter onvoldoende om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om hoger aangehaalde incoherenties te vergoelijken. Waar verzoeker nog opwerpt dat zelfs als hij formeel geen lid was van de Hezbollah, het mogelijk is dat hij in het kader van een kort interview waar hij de belangrijke feiten van zijn asielaanvraag diende op te sommen toch verklaarde dat hij daarvan lid was omdat hij niet de mogelijkheid had om de nodige nuances te doen, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Er kan immers niet worden ingezien op welke wijze de beperkte duur van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker zou verhinderd hebben correcte verklaringen af te leggen over de organisatie waarvan hij deel zou hebben uitgemaakt.

Waar verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken nog kon verduidelijken dat hij gedurende twee jaar werd opgeleid in het opleidingscentrum van de Hezbollah genaamd ‘Alsaray’, slaagde hij er op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien vreemd genoeg niet langer in te preciseren waar deze opleidingen precies doorgingen. Verzoeker kwam in dit verband niet verder dan de vage verklaringen *“Ik ging gewoon om bij de saraya van Hezbollah daar van dienst te zijn. **Waar? Ik weet het niet. U weer toch waar u naartoe moest gaan dan? Naar verschillende plaatsen... zoals in Bint Jibel, Baalbeck, waar er eigenlijk trainingskamp voorzien is. (...) Waar was dat dan? Ik weet het niet, in de Beqaa vallei... (...) Waar ware die trainingen? Exacte gebieden waar we naartoe gingen voor onze training weet ik niet, zijn eigenlijk verre gebieden. (...) We gingen naar een plaats... van die plaats... basis ligt in bosachtig gebied, niemand weet waar precies de basis gelegen was, van daar vertrokken we naar andere verre gebieden... (...) Welke richting reden jullie dan uit? Richting Bekaa gebied. (...) Daar aangekomen, kon u dan aan iets merken waar u was? We kwamen in een gebied waar er niemand woonde... (...) Waar was die basis? Ik heb gezegd ergens in Bekaa regio... maar waar precies weet ik niet, is soort bergachtig gebied... waar men enkel onbewoonbare plaats kan blijven...”*** (administratief dossier, stuk 4, p. 3, p. 7 en p. 13). Van verzoeker, die beweert van eind (september) 2009 tot oktober 2012 aangesloten te zijn geweest bij de saraya en die stelt gedurende deze periode voornamelijk trainingen te hebben gekregen (administratief dossier, stuk 4, p. 3 en p. 6-7) mag echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij kan duiden waar deze trainingen precies

plaatsvonden. Dat verzoeker hiertoe niet in staat blijkt te zijn, zet zijn geloofwaardigheid verder op de helling.

Voorts verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij gedurende twee jaar een doorgedreven militaire en politieke opleiding heeft gekregen (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 4). Uit zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt daarentegen dat hij geen grondige wapenopleiding heeft gehad (administratief dossier, stuk 4, p. 15) en dat zijn opleiding voornamelijk gericht was op hulpverlening (“(...) we moesten in begin soort training aangaan zoals bij brandweermannen, of bij Rode Kruis, hoe moeten bv. als brand is, als slachtoffers vielen, hoe om te gaan met zulke situaties en dergelijke...” (administratief dossier, stuk 4, p. 12)) en sportactiviteiten (administratief dossier, stuk 4, p. 12 en p. 14). Verzoeker verklaarde voorts “(...) deden ander soort werk daar, bv. graven van putten om leidingen en kabels te plaatsen, werken ook op landbouwgrond, werkten ook op bijvoorbeeld als mecaniciens, moest verschillende auto’s repareren en dergelijke... (...) Mijn taak was eigenlijk gebaseerd om hulp te verlenen aan mensen, ook bijvoorbeeld als in reddingsteam om mensen te redden. Bijvoorbeeld als wapenvoorraad op is, dan moest ik bijvoorbeeld wapens gaan leveren aan de mensen. (...) Onze taak binnen saraya was om hulp te verlenen, niet ons voor te bereiden op een oorlog. (...) U weet bijvoorbeeld ikzelf geen training gekregen i.v.m. gebruik van wapens, was niet lang genoeg, mijn taak was geconcentreerd op hoe ik mensen tijdens oorlogsperiode kan helpen. Is zo, tijdens oorlog, soms zijn de wegen gewoon opengebroken, we moesten bijvoorbeeld leren hoe we brug maken zodat we auto kunnen laten passeren (...)” (administratief dossier, stuk 4, p. 14-15). De opleiding zoals hij deze schetste voor het Commissariaat-generaal kan dan ook bezwaarlijk een “intensieve militaire training” worden genoemd, zoals verzoeker uitdrukkelijk verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ook verzoekers verklaringen omtrent de taak die hij in Syrië diende uit te voeren kunnen allesbehalve eensluidend worden genoemd. Immers, waar hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat hij in Syrië moest gaan vechten aan de kant van het Syrische leger tegen de opstandelingen, dat hij samen met een groep van ongeveer 25 leden van Hezbollah naar Syrië werd gestuurd om deel te nemen aan de oorlog, dat zij na hun aankomst in Homs een beknopte uitleg over hun opdracht kregen en dat hun opdracht was om op opposanten van het regime – met andere woorden op de bevolking – te schieten (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 4), beweerde hij voor het Commissariaat-generaal slechts in vage bewoordingen dat hij “steun moest bieden aan het Syrische leger” (administratief dossier, stuk 4, p. 17). Aan verzoeker werd herhaalde malen gevraagd wat hem dan precies werd opgedragen doch verder dan nietszeggende antwoorden kwam verzoeker niet (administratief dossier, stuk 4, p. 17 en p. 19). Gelet op zijn expliciete verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, werd aan verzoeker tot twee maal toe uitdrukkelijk gevraagd of hij het bevel heeft gekregen om op mensen te schieten, waarop hij slechts repliceerde “Gaat hier over gevechten tussen twee verschillende groepen, gaat hier niet over feit dat we bevel kregen naar burgers toe te schieten...” en “Gaat hier over feit dat gewapende groepering die aan vechten was tegen regime... we gingen naartoe om steun te geven aan leger van regime...” Geconfronteerd met zijn gezegden voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij bevel kreeg om te schieten op opposanten van het regime, dus eigenlijk de bevolking, kwam verzoeker niet verder dan “Gaat over inderdaad mensen die tegen het regime aan het vechten waren, gingen blijven bij basis van Syrische leger.” (administratief dossier, stuk 4, p. 20-21).

Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, spreekt verzoeker zichzelf ook tegen wat betreft het aantal dagen dat hij in Syrië zou hebben verbleven. Zo verklaarde hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij slechts drie dagen in Syrië verbleef (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, p. 8), hetgeen hij ook herhaalde in de loop van het gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 4, p. 20). Elders tijdens het gehoor verklaarde verzoeker echter dat hij vijftien tot twintig dagen in Syrië heeft verbleven (administratief dossier, stuk 4, p. 7 en p. 27). Dat hij niet eenduidig is over het aantal dagen dat hij in Syrië verbleef, komt verzoekers geloofwaardigheid andermaal niet ten goede. De loutere stelling in het verzoekschrift dat hij 3 dagen in Qusair verbleef vooraleer naar Homs te worden gestuurd en dat hij in totaal ongeveer 15 dagen in Syrië verbleef, volstaat niet om het voorgaande in een ander daglicht te plaatsen.

Voorgaande vaststellingen volstaan naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers bewering als zou hij actief zijn geweest bij de saraya en hij in die hoedanigheid “verplicht” zou zijn geweest om naar het front in Syrië te gaan. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging omwille van zijn beweerde desertie. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren

gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.7.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Libanon. De actuele veiligheidssituatie in Libanon*" van 25 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de aan de Raad op 27 februari 2015 overgemaakte update (COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 7 november 2014) blijkt dat vaststellingen en conclusies van de COI Focus van 25 april 2014 nog steeds gehandhaafd blijven.

Uit deze informatie blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Arsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen

veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze analyse niet, noch brengt hij enige informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS